

Begrundelse for den foretagne Sondring mellem Købstæder og Landkommuner i Betænkningen anførte, dels at praktiske og kommunale Grunde talte for en saadan, og dels ønskede man at præcisere, „at en Byplanlov ikke burde give Anledning til Oprettelse af nye Embeder under Centraladministrationen.“

Endvidere var det oprindelig foreslaaet, at Loven ikke skulde gælde for København og Frederiksberg, men efter vedkommende Kommunalbestyrelses Indstilling ved kongelig Anordning skulde kunne udvides til disse Kommuner med de Forandringer og Lempelser, der skønnes hjemlede ved disses særlige Forhold. Under Hensyn til de store Interesser, saavel af offentlig som privat Art, der knytter sig til Byplanspørgsmaalet, mente Udvalget det imidlertid ikke rigtigt at gaa ind „til en saadan halvadministrativ Ordning“, men foreslog — efter at have afholdt Samraad med Ministeren —, at Lovforslaget ogsaa skal omfatte disse Kommuner.

Forinden Beslutning træffes angaaende en Byplans Godkendelse, søger den godkendende Myndighed saa vidt muligt *opstaaede Tvistigheder* bilagt ved mindelig Overenskomst. — Anser vedkommende Kommunalbestyrelse det for nødvendigt, at Byplanen *udstrækkes til en eller flere nærliggende Kommuners Omraade*, og kan der ikke opnaas Enighed mellem de paagældende Kommunalbestyrelser herom eller om Planens nærmere Udformning, træffes Afgørelsen af den godkendende Myndighed. Denne kan dog i saa Fald alene paalægge en Kommune Byplanbestemmelser af den i § 2 Nr. 1 og 3 nævnte Art, og et saadant Paalæg skal for Sognekommuners Vedkommende have Tilslutning af Amtsraadet, idet der dog ikke maa paaføres vedkommende Kommune Udgifter, der staar i Misforhold til den opnaaede Fordel.

Oprindelig var det foreslaaet, at Godkendelsesmyndigheden ogsaa kunde paalægge en anden Kommune Bestemmelser vedrørende Vejskel og Byggelinier, men dette ændredes i Lands tinget efter Indstilling af Udvalget, der i Betænkningen udtaler, at man ikke har „fundet det rigtigt, at een Kommune skulde kunne have Indfyldelse paa Vejskel og Byggelinier i en anden Kommune.“ Man fandt det heller ikke „rigtigt, at en Kommune ved Krav fra en anden Kommunes Side skulde kunne paaføres Udgifter, der staar i Misforhold til den opnaaede Fordel“, hvorfor man indsatte den sidstnævnte Bestemmelse i Loven.

Om *Indhold af Byplanen* bestemmer § 2 følgende:

I en Byplan kan der træffes Bestemmelser om: